

Nicci French

Onderhuids

Vertaald door
Molly van Gelder en
Eelco Vijzelaar

Ambo|Anthos
Amsterdam

In de zomer trekken hun lichamen hitte aan. De hitte dringt via de poriën in hun naakte huid. Heet licht komt hun duisternis binnen. Ik stel me voor hoe het binnen in hen rondgolft en hen opwindt. Donker glanzend vocht onder de huid. Ze doen hun kleren uit, al die dikke, compacte lagen die ze in de winter dragen, en ze laten zich aanraken door de zon: op hun armen, op hun nek. Het zonlicht stroomt tussen hun borsten en ze buigen hun hoofd achterover om het op hun gezicht op te vangen. Ze doen hun ogen dicht, hun mond open, opgesmukte lippen of onopgemaakte lippen. Hitte klopt op de straatstenen waar zij op lopen, hun naakte benen gaan van elkaar, hun dunne rokken fladderen op het ritme van hun gang. Vrouwen. In de zomer bespied ik hen, ik ruik hen en ik hou hen in gedachten.

Ze kijken naar hun spiegelbeeld in winkelruiten, terwijl ze hun buik intrekken en rechtop gaan staan, en ik kijk naar hen. Ik kijk hoe ze naar zichzelf kijken. Ik zie hen wanneer ze denken dat ze niet te zien zijn. De roodharige in een oranje zomerjurk. Een van de bandjes zit gedraaid op haar schouder. Ze heeft sproeten op haar neus, één grote sproet op haar sleutelbeen. Geen beha. Tijdens het lopen zwaait ze met haar bleke, donzige armen en je ziet haar tepels door het strakke katoen van haar jurk. Kleine borsten. Schonkige heupen. Ze draagt platte sandalen. Haar tweede teen is langer dan haar grote teen. Troebelgroene ogen, als de bodem van een rivier. Lichte wimpers, die te vaak knipperen. Dunne mond, een spoortje lippenstift in haar mondhoeken. Ze

krimpt ineen van de hitte, tilt haar ene arm op om de parels zweet van haar voorhoofd af te vegen en er zit een rossig stoppelveldje in de holte van haar oksel, misschien een paar dagen oud. Benen zijn ook prikkelig, ze voelen aan als vochtig schuurpapier. Haar huid wordt vlekkelig, haar haar kleeft aan haar voorhoofd. Ze haat de hitte, deze vrouw. Ze wordt erdoor verslagen.

Die met de grote borsten, een bibberbuik en een bos donker haar, van haar zou je denken dat ze het moeilijker zou hebben met al dat gewicht, al dat vlees. Maar zij stelt zich open voor de zon, ze vecht er niet tegen. Ik zie dat ze haar grote zachte lijf losgooit. Zweetkringen onder haar armen, op haar groene T-shirt, het zweet loopt langs haar nek, langs de dikke, steile vlechten. Het zweet glinstert tussen de zwarte haartjes op haar armen, op haar sterke benen in de schoenen met hoge hakken. Het haar op haar onderarm is dik. Ik ken de rest van haar lichaam wanneer ik het zie. Ze heeft donkere haartjes boven haar lippen, een mond die rood en nat is, als een rijpe pruim. Ze eet een broodje dat in bruin, vetvrij papier is gewikkeld met vetvlekken erop en zet haar witte tanden in de zachte substantie. Er blijft een tomatenpitje op haar bovenlip plakken, vet sijpelt langs haar kin naar beneden, maar ze veegt het niet weg. Haar rok blijft steken in de spleet tussen haar billen, kruipt een eindje omhoog.

De hitte kan vrouwen afstotend maken. Sommige raken helemaal uitgedroogd, als insecten in de woestijn. Droge rimpels in hun gezicht naaien hun bovenlippen dicht en vormen een netwerk onder hun ogen. De zon heeft hen leeggezogen tot de laatste druppel. Vooral de oudere vrouwen, die hun crêpeachtige armen onder lange mouwen proberen te verbergen, hun gezichten onder hoeden. Andere vrouwen gaan stinken en rotten, hun huid kan hun aftakeling haast niet meer tegenhouden. Als ze in mijn buurt komen, kan ik ze ruiken: onder de deodorant en zeep en de parfum die ze op hun polsen en achter hun oren hebben gedept, ruik ik de geur van rijpheid en verval.

Maar sommigen gaan open als bloemen in de zon, schoon, fris, een gladde huid, haar als zijde dat achterover is gekamd of hun gezicht om-

lijst. Ik zit op een bank in het park en kijk naar hen terwijl ze langskomen, alleen of in groepjes, en met hun hete voeten het gebleekte gras pletten. Het licht schittert op hen. De zwarte in een gele jurk, de zon weerkaatst op de glanzende vlakken van haar huid; dik, olieachtig haar. Ik hoor haar lachen als ze langs me loopt, een knerpend geluid dat diep uit een geheime plek van haar sterke lichaam lijkt te komen. Ik kijk naar de dingen die in de schaduw blijven: de plooi in de oksel, de holte achter de knie, de donkere plek tussen hun borsten. Hun verborgen delen. Ze denken dat niemand kijkt.

Soms zie ik wat ze eronder aanhebben. De vrouw met een wit hemdje en het behabandje dat steeds van haar schouder glijdt. Het is grijs en smoezelig van het vele dragen. Ze heeft een schoon hemdje aangedaan, maar zich niet om haar beha bekommerd. Ze dacht dat niemand het zou opmerken. Ik merk zulke dingen wel op. De loshangende zoom, de geschilderde nagellak, het puistje dat ze met make-up proberen te verdoezelen, de detonerende knoop, de moddervlek, de vuile kraag, de ring die met de jaren te strak is gaan zitten, zodat de vinger eromheen opzwelt.

Ze lopen langs me. Ik zie hen door een raam, als ze denken dat ze alleen zijn. Bij degene die 's middags in haar keuken in het huis in de stille straat slaapt, ga ik soms op bezoek. Haar hoofd hangt vreemd schuin naar beneden – straks wordt ze met een ruk wakker en vraagt zich af waar ze is – en haar mond hangt slap open. Er loopt een streepje speeksel over haar wang, als het spoor van een slak.

Terwijl ze een auto in stapt trekt ze haar jurk wat omhoog, een flits van ondergoed. Dijen met kuiltjes.

De zuigzoen onder de zorgvuldig geknoopte sjaal.

Zwanger, ik zie de navel door de dunne stof van de jurk.

Met een baby, er zitten melkvlekken op de bloes, een klein spuugvlekje waar het hoofdje van de baby op haar schouder heen en weer wiebelt.

De glimlach die het gezwollen, terugtrekkend tandvlees laat zien, het stukje uit de voortand, de porseleinen kroon.

De bruine scheiding in het blonde haar, waar de verf aan het uitgroeien is.

De dikke, gelige teenmagels die haar leeftijd verraden.

De eerste spataderen op het witte been, als een paarse worm onder de huid.

Ze liggen in het park op het gras, terwijl de zon op hen brandt. Ze zitten buiten voor de pub, schuim van de kop van het bier op hun lippen. Soms sta ik in de metro tussen hen in, de druk van warme lijven in de muffe lucht. Soms zit ik naast hen, met mijn dij lichtjes tegen hen aan. Soms hou ik een deur voor hen open en loop achter hen de koele ruimte binnen van een bibliotheek, een museum, een winkel, en ik bestudeer hun manier van lopen, hoe ze hun hoofd omdraaien of hun haar achter hun oren doen. Hoe ze glimlachen en wegstijgen. Maar soms kijken ze niet weg.

Het is nog een paar weken zomer in de stad.

1

ZOË

Ik zou nooit beroemd zijn geworden zonder de watermeloen. En ik zou nooit een watermeloen bij me hebben gehad, als het niet zo heet was geweest. Dus kan ik maar beter met de hitte beginnen.

Het was heet. Maar daarmee zet ik u misschien op het verkeerde been. Misschien denkt u nu aan de Middellandse Zee en verlaten stranden en longdrinks waar kleurige papieren parasolletjes uit steken. Welnee. De hitte was als een grote, oude, dikke, stinkende, schurftige, vettige, winderige, stervende hond, die begin juni in Londen had postgevat en al drie verschrikkelijke weken niet had bewogen. Het was steeds zweteriger en plakkeriger geworden en de blauwe lucht had van dag tot dag een soort industriële mengkleur van geel en grijs aangenomen. Holloway Road had nu iets van een reusachtige uitlaatpijp, waar de uitlaatgassen op straatniveau werden neergedrukt door een massa nog vervuilender stoffen van ergens daarboven. De voetgangers hoestten elkaar toe als beagles die uit een tabakslaboratorium waren bevrijd. Begin juni deed je met plezier een zomerjurk aan, die zo lekker licht tegen je huid aan zat. Maar mijn jurken waren aan het eind van de dag steevast groezelig en vuil en ik moest elke morgen mijn haar wassen boven de gootsteen.

Normaal wordt de keuze van boeken die ik aan mijn leerlingen voorlees bepaald door fascistische, totalitaire principes, op-

gelegd door de regering, maar deze ochtend was ik voor de verandering eens opstandig geweest en had ze een verhaal van Broer Konijn voorgelezen, dat ik in een kartonnen doos met gebutste kinderboeken had gevonden toen ik het huis van mijn vader opruimde. Ik was blijven hangen bij oude schoolrapporten, brieven die voor mijn geboorte geschreven waren, kitscherige porseleinen beeldjes, die een stroom van sentimentele herinneringen naar boven brachten. Ik had alle boeken bewaard, omdat ik dacht dat ik ooit zelf kinderen zou hebben en ze dan de boeken zou kunnen voorlezen die mijn moeder me voorlas voordat ze doodging, waarna mijn vader me elke avond moest instoppen, zodat voorlezen weer een van de vele dingen werd die verdwenen en daardoor iets kostbaars en prachtigs werd in mijn herinnering. Wanneer ik kinderen voorlees, krijg ik ergens het gevoel dat ik een zachte, vage versie van mijn moeder ben geworden, dat ik het kind dat ik vroeger was aan het voorlezen ben.

Ik zou graag willen zeggen dat mijn klas helemaal in de ban was van deze klassieke, ouderwetse vertelling. Misschien werd er iets minder gejammerd, in neuzen gepeuterd, naar het plafond gestaard of geklierd. Maar toen ik hun naderhand vragen stelde over het verhaal, kwam als voornaamste probleem naar voren dat niemand wist wat een watermeloen was. Ik tekende er een voor ze op het bord met rood en groen krijt. Een watermeloen is toch al zo'n karikaturaal ding dat zelfs ik er een kan tekenen. Totaal geen reactie.

Dus ik zei dat ik, als ze zich gedroegen – en het laatste uur van de middag waren ze schrikbarend braaf –, de volgende dag een watermeloen mee naar school zou brengen. Onderweg naar huis bleef ik ietsje langer in de bus zitten dan normaal en stapte uit bij de halte in Seven Sisters Road. Ik liep terug langs de groentewinkels en kramen. Bij de eerste de beste kocht ik een pond morellen en at ze achter elkaar op. Ze smaakten wrang, sappig, zuiver, ze deden me denken aan het platteland waar ik opgroeide, waar ik

onder de groene schaduw zat bij het ondergaan van de zon. Het was even na vijven, dus de straten raakten al aardig verstopt. De warme uitlaatgassen sloegen me in het gezicht, maar ik voelde me bijna vrolijk. Zoals altijd moest ik me door massa's mensen heen dringen, maar velen van hen leken in een goed humeur te zijn. Ze droegen kleurige kleding. Mijn stadsclaustrofobiemeter was van elf, zijn normale stand, gezakt naar een handzamere zes of zeven.

Ik kocht een watermeloen zo groot als een basketbal en zo zwaar als een bowlingbal. De verkoper had er vier plastic tasjes over elkaar voor nodig en nog kon je hem niet op een handige manier dragen. Heel voorzichtig hing ik de zak over mijn schouder, waarbij ik bijna het verkeer in tolde, en ik droeg de meloen als een man die een kolenzak sjouwt. Het was maar zo'n driehonderd meter naar mijn huis. Het zou me vast wel lukken.

Toen ik Seven Sisters Road overstak en Holloway Road insloeg, werd ik aangestaard. God mag weten wat de mensen dachten dat ik aan het doen was, een luchtig geklede, jonge blondine, voorovergebogen, met over haar schouder iets wat eruit moet hebben gezien als haar eigen gewicht in goud in een plastic boodschappentas.

Toen gebeurde het. Hoe heb ik dat ogenblik ervaren? Het was een moment, een impuls, een klap, en toen was het voorbij. Eigenlijk heb ik het gebeurde gereconstrueerd door het steeds in mijn gedachten te herhalen, door het aan andere mensen te vertellen, door wat andere mensen aan mij vertelden. Er kwam een bus aanrijden over de binnenste rijstrook van de straat. Toen hij vlak bij me was, sprong iemand van het achterplatform. De bus reed zo hard als mogelijk was op Holloway Road tijdens de spits. Mensen springen doorgaans niet op die manier van een bus, zelfs geen Londenaren, dus eerst dacht ik dat hij roekeloos achter de bus de weg was overgestoken. Maar uit de vaart waarmee hij op de straat terechtkwam en bijna zijn even-

wicht verloor, bleek dat hij uit de bus moest zijn gekomen.

Toen zag ik dat ze met z'n tweeën waren, ogenschijnlijk met elkaar verbonden door riempjes. De achterste persoon was een vrouw, ouder dan hij. Maar niet echt bejaard. Zij viel écht, ze kwam afschuwelijk hard op de grond terecht en rolde omver. Ik zag haar voeten idioot hoog de lucht in gaan en daarna knalde ze tegen een vuilnisbak. Ik zag hoe haar hoofd tegen de straat kwakte, hoorde het. De man rukte zich los. Hij had een tasje vast. Haar tasje. Hij hield het met beide handen voor zijn borst. Iemand schreeuwde. Hij ging er als een speer vandoor. Hij had een vreemde, strakke glimlach op zijn gezicht en zijn ogen stonden glazig. Hij kwam recht op me af stormen, dus ik moest een stap opzij doen. Maar ik deed niet zomaar een stap opzij. Ik liet de watermeloen van mijn schouder glijden. Ik helde achterover en gaf hem een zwieper. Ik moest wel achteroverhellen, anders was de meloen rechtstandig naar beneden gekomen, met mij erbij. Als hij het rondje had afgemaakt, zou ik er al gauw de macht over hebben verloren, maar zijn vaart werd in één klap gestuit toen hij de man vol in de maag raakte.

Er bestaat zoiets als het meest effectieve slagpunt. Wanneer ik slagbal speelde op de lagere school en ik de bal probeerde te raken, kwam die meestal op de rand van mijn slaghout terecht, zodat hij zielig aan de zijkant afdroop. Maar soms kwam de bal precies op de juiste plek en vloog haast moeiteloos de lucht in. Cricketbats hebben ook hun meest effectieve slagpunt. En tennisrackets en honkbalknuppels. En zo werd deze tasjesdief door de watermeloen precies op zijn slagpunt geraakt, precies op het volmaakte punt van zijn boog. Er klonk een wonderbaarlijke doffe klap toen de meloen tegen zijn maag knalde. Er klonk het gesis van naar buiten geperste lucht en hij ging acuut tegen de vlakte, alsof er geen lichaam in zijn kleren zat en zijn kleren zichzelf probeerden op te vouwen op de straatstenen. Hij ging niet neer als een omgehakte boom. Hij stortte ineen als een hoog ge-

bouw dat door explosieven aan de onderkant wordt opgeblazen. Het ene moment staat het er nog en het volgende moment is er alleen maar stof en gruis.

Ik had nog niet bedacht wat ik zou doen als de man zou opstaan en op me af zou komen. Mijn watermeloen was maar voor één klap geschikt. Maar hij kon niet opstaan. Hij klauwde met zijn handen aan de straatstenen en daarna werden we allemaal door een menigte omringd. Ik kon hem niet meer zien en herinnerde me ineens de vrouw weer. Sommige mensen gingen voor me staan, probeerden iets tegen me te zeggen, maar ik duwde hen opzij. Ik had een licht gevoel in mijn hoofd, een uitzinnig gevoel. Ik had zin om te lachen of druk te praten. Maar om de vrouw viel niet te lachen. Ze lag als een verfrommeld hoopje op straat, met haar gezicht naar beneden. Er zat behoorlijk veel bloed op de stenen, heel donker en dik. Ik dacht dat ze dood was, maar haar been trok op een vreemde manier. Ze was chic gekleed, zakelijk, met een vrij korte, grijze rok. Ik moest er plotseling aan denken dat ze vanochtend ontbeten had en naar haar werk was gegaan en daarna terug naar huis, terwijl ze bedacht wat ze vanavond zou gaan doen en alledaagse, opbeurende plannen maakte, en dat toen dit ineens gebeurd was en haar leven had veranderd. Waarom had ze dat stomme tasje niet losgelaten? Misschien was het om haar arm blijven haken.

De mensen stonden met onzekere blikken om haar heen. We wilden allemaal dat er een officieel iemand, een arts of een agent of iemand in uniform, naar voren zou komen om de leiding te nemen en er een normale gebeurtenis van te maken, die via de eigende kanalen werd afgehandeld. Maar er was niemand.

‘Is er een dokter?’ zei een oude vrouw naast me.

O, kut. Ik had een tweedaagse EHBO-cursus gedaan in het tweede semester van mijn onderwijsopleiding. Ik liep naar voren en knielde naast haar neer. Ik voelde een soort geruststelling om me heen. Ik wist hoe je kleuters medicijnen moest geven,

maar ik kon in dit geval niets belangrijks verzinnen, behalve een van de hoofdregels. 'Bij twijfel: niets doen.' Ze was bewusteloos. Er zat veel bloed op haar gezicht en mond. Er kwam nog een zin bij me op: 'Stabiele zijligging.' Zo voorzichtig mogelijk draaide ik haar gezicht naar me toe. Achter me hoorde ik mensen hun adem inhouden en er klonken uitroepen van afkeer.

'Heeft iemand een ambulance gebeld?' vroeg ik.

'Heb ik gedaan, met m'n mobiele telefoon,' zei een stem.

Ik haalde diep adem en stak mijn vingers in de mond van de vrouw. Ze had rood haar en een erg lichte huid. Ze was jonger dan ik aanvankelijk had gedacht en waarschijnlijk behoorlijk mooi. Ik was benieuwd wat voor kleur ogen ze had onder de gesloten oogleden. Misschien had ze groene ogen; rood haar en groene ogen. Ik haalde gestold bloed uit haar mond. Toen ik naar mijn rode hand keek, zag ik een tand of een stuk van een tand. Vanuit haar lichaam kwam een gekreun. Ze hoestte. Vast een goed teken. Keihard, vlakbij, hoorde ik een sirene. Ik keek op. Ik werd opzij geduwd door een man in uniform. Prima.

Ik haalde met mijn linkerhand een papieren zakdoekje uit mijn zak en veegde het bloed en ander vuil zorgvuldig van mijn vingers. Mijn meloen. Ik was mijn meloen kwijt. Ik liep terug om hem te zoeken. De man zat nu overeind, terwijl twee politieagenten, een man en een vrouw, op hem neerkeken. Ik kreeg mijn blauwe plastic tas in de gaten.

'Van mij,' zei ik, terwijl ik hem opraapte. 'Ik had 'm laten vallen.'

'Zij was 't,' zei een stem. 'Zij heeft 'm tegengehouden.'

'Ze sloeg 'm helemaal knock-out,' zei iemand anders, en een vrouw die erbij stond begon te lachen.

De man staarde naar me op. Misschien verwachtte ik een wraakzuchtige blik van hem, maar hij zag er alleen maar wezenloos en verward uit.

'Echt?' zei de agente, die een beetje achterdochtig keek.

‘Ja,’ zei ik, op mijn hoede. ‘Maar ik ga maar weer’s.’

De agent deed een stap naar voren.

‘We hebben een paar details nodig, mevrouwetje.’

‘Wat wilt u weten?’

Hij haalde een aantekenboekje te voorschijn.

‘Laten we eens beginnen met uw naam en adres.’

Dat was nog zoiets raars. Mijn naam wist ik nog wel, al kostte zelfs dat een beetje moeite. Maar ik kon maar niet op mijn adres komen, ook al ben ik de eigenares van dat stomme huis en woon ik er al anderhalf jaar. Ik moest mijn agenda uit mijn zak halen en het adres voorlezen, terwijl mijn hand zo hevig trilde dat ik de woorden bijna niet kon lezen. Ze moeten me wel voor gek verklaard hebben.

2

Ik was bij de E op de klassenlijst, de E van Damian Everatt, een schriel jochie met een enorme bril waarvan het ene pootje met plakband vastzat, vettige oren, een angstige mond met kloven en met korsten bedekte knieën van de keren dat de andere jongens hem op het schoolplein omverduwden.

‘Ja, juf,’ fluisterde hij, terwijl Pauline Douglas haar hoofd om de al openstaande deur van het lokaal stak.

‘Kan ik je even spreken, Zoë?’ zei ze. Ik stond op, streek zenuwachtig mijn jurk glad en ging met haar mee. Er waaide een aangename tocht door de gang, hoewel ik zag dat er een zweetdruppeltje over Paulines zorgvuldig bepoederde gezicht liep en haar gewoonlijk keurige grijzende haar nat bij de slapen was. ‘Ik ben gebeld door een journalist van de *Gazette*.’

‘Wat is dat?’

‘Een stadsblaadje. Ze willen je spreken over je heldendaad.’

‘Wat? O, dat. Dat is...’

‘Er werd melding gemaakt van een watermeloen.’

‘O ja, nou ja, kijk...’

‘Ze willen ook een fotograaf sturen. Stilte!’ Dat laatste was tegen de kring kinderen die achter ons op de grond onrustig zaten te doen.

‘Wat vervelend dat ze je lastigvielen. Zeg maar dat ze moeten ophoepelen.’

‘Helemaal niet,’ zei Pauline ferm. ‘Ik heb geregeld dat ze om kwart voor elf komen, in de pauze.’

‘Weet je dat zeker?’ Ik keek haar weifelend aan.

‘Het is misschien goede publiciteit.’ Ze keek over mijn schouder. ‘Is dat ’m?’

Ik draaide me om en keek naar de gigantische, groengestreepte vrucht die onwetend op de plank achter ons stond.

‘Ja, dat is ’m.’

‘Dan ben je sterker dan je eruitziet. Goed, ik zie je straks.’

Ik ging weer zitten en pakte de klassenlijst op.

‘Waar waren we gebleven? Ja. Kadijah.’

‘Ja, juf.’

De journalist was in de vijftig, klein en dik, met haar dat uit zijn neusgaten groeide en vanachter zijn kraag opschoot. Ik had zijn naam niet goed verstaan, wat gênant was, omdat hij die van mij juist heel goed kende. Bob nog wat, geloof ik. Zijn gezicht had een donkerrode kleur en er zaten brede zweetkringen onder zijn oksels. Tijdens het schrijven, kleine krabbeltjes steno in een sjofel notitieboekje, gleed de pen steeds uit zijn plumpe knuist. De fotograaf die met hem was meegekomen leek een jaar of zeven-tien. Kort donker haar, een oorbel in zijn ene oor, een spijkerbroek die zo strak zat dat ik er steeds aan moest denken dat als hij op zijn hurken zou gaan zitten met zijn camera, de broek zou scheuren. Terwijl Bob me interviewde, liep de fotograaf door het klaslokaal en staarde vanuit verschillende hoeken naar me door de lens van zijn camera. Ik had mijn haar gefatsoeneerd en me een beetje opgemaakt voordat ze kwamen. Dat moest van Louise, die me het personeelstoilet in had geduwd en me achterna had gezeten met een borstel in haar hand. Nu had ik spijt dat ik er niet meer werk van had gemaakt. Daar zat ik, in mijn oude crèmekleurige jurk met de scheve zoom. Ik voelde me ongemakkelijk bij hen.

‘Wat ging er door u heen voordat u besloot om hem aan te vallen?’

‘Ik heb ’t gewoon gedaan. Zonder erbij na te denken.’

‘Dus u was niet bang?’

‘Nee. Daar had ik eigenlijk geen tijd voor.’

Hij zat driftig te krabbelen in zijn notitieboekje. Ik had het gevoel dat ik slimmere, leukere dingen moest zeggen over het voorval.

‘Waar komt u vandaan? Haratounian is een vreemde naam voor zo’n blonde vrouw als u.’

‘Een plaatsje in de buurt van Sheffield.’

‘Dus u bent een nieuwkomer in Londen.’ Hij wachtte niet op mijn antwoord. ‘En u geeft les aan kleuters?’

‘Het is meer een soort opvang.’

‘Hoe oud bent u?’

‘Drieëntwintig.’

‘Mmm.’ Hij keek me schattend aan, als iemand die een inferieur stuk vee bekijkt op een boerenveiling. ‘Hoeveel weegt u?’

‘Wat? Ongeveer achtenveertig kilo, denk ik.’

‘Achtenveertig kilo,’ zei hij grinnikend. ‘Fantastisch. En het was een beer van ’n man, hè?’ Hij zoog aan zijn pen. ‘Denkt u dat de samenleving er beter uit zou zien als iedereen zo betrokken was als u?’

‘Tja, dat weet ik niet, hoor.’ Ik zocht wanhopig naar een verklaring die ergens op sloeg. ‘Ik bedoel, stel dat de meloen niet raak was geweest? Of dat ik de verkeerde had geraakt?’

Zoë Haratounian, woordvoerster namens de slecht formulerende jeugd. Hij fronste en deed niet eens alsof hij opschreef wat ik had gezegd.

‘Hoe voelt het om een heldin te zijn?’

Tot dat moment was het ergens wel leuk geweest, maar nu raakte ik een beetje geïrriteerd. Maar ik kon er natuurlijk geen zinnig woord over zeggen.

‘Het gebeurde gewoon,’ zei ik. ‘Ik wil mezelf helemaal niet op de borst slaan. Weet u ook of het goed gaat met de vrouw die beroofd werd?’

‘Ja. Een paar gebroken ribben, dat is alles, en ze moet een paar nieuwe tanden hebben.’

‘Laten we haar maar met de meloen nemen.’ Dat was de jonge fotograaf.

Bob knikte.

‘Ja, daar gaat ’t om.’

Hij schoof de vrucht van de plank en wankelde ermee door de klas.

‘Kolere,’ zei hij, terwijl hij hem op mijn schoot legde, ‘geen wonder dat je ’m buiten westen hebt geslagen. Nou, kijk naar mij, kin ietsje omhoog. En lachen, mop. Je hebt gewonnen, toch? Heel mooi.’

Ik lachte tot de lach op mijn gezicht bleef plakken. Ik zag dat Louise in de deuropening naar binnen keek met een brede grijns op haar gezicht. Ik voelde een giecheltje opborrelen.

Daarna wilde hij de meloen en mij, samen met de kinderen. Ik deed mijn imitatie van een nuffige Victoriaanse schoolfrik, maar Pauline bleek al toestemming te hebben gegeven. De fotograaf stelde voor om de meloen in stukken te snijden. Hij was sensueel donkerroze, lichter bij de schil, met glanzende zwarte pitjes en een vezelachtige, koele geur. Ik sneed hem in tweeëndertig partjes, een voor ieder kind en een voor mij. Ze stonden om me heen op het zinderende betonnen schoolplein met hun stukje meloen in de hand en lachten tegen de camera. Opletten allemaal. Een, twee, drie, kijk naar het vogeltje.

Het krantje kwam op vrijdag uit en ik stond op de voorpagina. De foto van mij was gigantisch, omringd door kinderen en stukken meloen. ‘Juf Heldin en de meloen.’ Niet erg pakkend. Daryl had zijn vinger in zijn neus en de rok van Rose zat in haar onder-

broek, maar verder stond iedereen er goed op. Pauline maakte een tevreden indruk. Ze prikte het stukje op het mededelingenbord bij de koffiekamer, waar de kinderen het zo bekrasten dat het na een tijdje onleesbaar werd, en daarna zei ze tegen me dat een van de grote dagbladen had gebeld, die graag een vervolgartikel wilden schrijven. Ze had een voorlopig interview geregeld en nog een fotosessie in de lunchpauze. Ik mocht de personeelsvergadering overslaan. Als ik dat goedvond, natuurlijk. Ze had de secretaresse gevraagd een nieuwe meloen te kopen.

Ik dacht dat het daarmee voorbij was. Ik was verbijsterd over de manier waarop een verhaal aan kracht kan winnen. Ik herkende de vrouw die de dag daarop op de binnenpagina van de *Daily Mail* stond nauwelijks, gebogen onder het gewicht van een enorme watermeloen, met een grote kop erboven. Ze leek niet op mij met haar gereserveerde glimlach en haar blonde haar dat netjes achter haar oren was geschoven. En ze praatte al helemaal niet als ik. Was er niet genoeg echt belangrijk nieuws in de wereld? Op de volgende pagina stond onderaan een klein stukje over een bus die in Kasjmir van een brug was gereden, waarbij een afschuwelijk groot aantal mensen was omgekomen. Als er onder de passagiers een blonde, Engelse, drieëntwintigjarige schooljuffrouw was geweest, had het artikel misschien meer ruimte gekregen.

‘Gelul,’ zei Fred, toen ik later op de dag iets in die trant tegen hem zei, terwijl we pappige, met azijn doordrenkte patat aten, na een film waarin mannen met uitstulpende spieren elkaar op de kaak sloegen met een krakend geluid alsof er een geweer afging. ‘Haal jezelf niet zo naar beneden. Jij hebt je als een held gedragen. Je had maar een fractie van een seconde om te beslissen en je hebt precies gedaan wat je moest doen.’ Hij legde zijn slanke, eeltige hand als een kom onder mijn kin. Ik had de indruk dat hij niet mij zag, maar de vrouw op de foto met dat kleverige glimlachje. Hij gaf me een zoen. ‘Sommige mensen doen ’t door zich

op een granaat te werpen, jij deed 't met een watermeloen. Dat is het enige verschil. Zullen we naar jou gaan? Het is nog vroeg.'

'Ik moet nog een stapel nakijkwerk en formulieren doorneemen van ongeveer een meter hoog.'

'Heel even maar.'

Hij gooide de laatste patatjes in een uitpuilende vuilnisbak, slalomde om de hondendrollen op de stoep heen en sloeg zijn lange arm om mijn schouder. Door alle uitlaatgassen, de baklucht van kebabtenten en snackbars heen rook hij naar sigaretten en gemaaid gras. Onder zijn opgerolde hemdsmouwen zaten zijn gebronsde onderarmen vol schrammen. Zijn lichtblonde haar viel over zijn ogen. Hij was koel in de industriële warmte van de avond. Ik kon geen nee zeggen.

Fred was mijn nieuwe vriend, of nieuwe scharrel. Dus misschien zaten we precies in de goede fase. We hadden het moeilijke, onhandige eerste gedeelte gehad, wanneer je een soort cabaretier bent die voor een lastig publiek moet optreden en wanhopig hunkert naar gelach en applaus. Behalve dat we in ons geval juist helemaal niet hunkerden naar gelach. Maar we waren nog lang niet in het stadium beland waarin je rondloopt in je flat en niet eens ziet dat de ander niets aanheeft.

Hij had het grootste deel van het jaar als tuinman gewerkt, waardoor hij heel taai en sterk was geworden. Je kon zijn spieren onder zijn huid zien rollen. Zijn onderarmen, nek en gezicht waren bruin, maar zijn borst en buik waren bleek, melkachtig.

We waren ook nog niet zover dat we gewoon onze kleren uitrokken en ze netjes opgevouwen op twee aparte stoelen legden op een soort klinische, routineuze manier. Telkens wanneer we mijn huis binnenkwamen – en het moest blijkbaar altijd bij mij – voelden we nog steeds de drang om aan elkaar te gaan zitten. Al het andere leek daardoor minder belangrijk. Soms, als ik 's middags op school zat, moe en lusteloos van de warmte, en de kinde-

ren zaten te klieren, dacht ik aan Fred en de komende avond en dan klaarde de dag helemaal op.

We staken een sigaret op erna, terwijl we in mijn kleine slaapkamertje lagen en naar muziek en getoeter beneden op straat luisterden. Iemand schreeuwde: 'Vuil kutwijf, ik zal je wel krijgen.' We luisterden naar het geluid van stampende voeten op de stoep, een vrouw die gilte. Ik was er min of meer aan gewend geraakt. Ik lag er niet meer wakker van, zoals vroeger.

Fred knipte het lampje bij het bed aan, zodat de troosteloze, armoedige lelijkheid van de flat verlicht werd. Waarom had ik dit huis in godsnaam gekocht? En hoe zou ik het ooit kunnen verkopen? Ook al zou ik het er gezelliger maken – de dunne oranje gordijnen wegdoen die de laatste eigenaar had laten hangen, een kleed over de groezelige gelakte planken leggen, de beige schrootjes behangen, de bladderende kozijnen verven, spiegels en prenten aan de muur hangen – dan nog zou geen enkele slimme inrichting kunnen verhullen hoe klein en donker het er was. De een of andere projectontwikkelaar had een toch al kleine ruimte opgedeeld om dit hol te maken. Het raam in de zogenaamde woonkamer was letterlijk in tweeën gehakt door de scheidingswand, waardoorheen ik soms een buurman die ik nooit had ontmoet vuile taal hoorde uitslaan tegen een of andere zielige vrouw. In een vlaag van verdriet en eenzaamheid, in de behoefte aan een plek waar ik me thuis voelde, had ik al het geld dat mijn vader me had nagelaten hierin gestopt. Maar ik had me er nooit thuis gevoeld, en nu de huizenprijzen de pan uit rezen, kwam ik er nooit meer vanaf. Met dit soort weer kon ik de ramen elke dag schoonmaken, maar 's avonds zaten ze weer onder een vette laag vuil.

'Ik ga thee zetten.'

'Er is geen melk.'

'Bier in de ijskast?' vroeg Fred hoopvol.

'Nee.'

‘Wat heb je dan wel?’

‘Muesli, geloof ik.’

‘Wat heb je nou aan muesli zonder melk?’

Het was eerder een bewering dan een vraag die ik zou moeten beantwoorden. Hij trok zijn broek aan op een nogal zakelijke manier, die ik wel kende. Hij zou me een kneepje in mijn wang geven en weggaan. Doel van het bezoek bereikt.

‘Het is best lekker als hapje tussendoor,’ zei ik vaag. ‘Net als chips.’

Ik dacht aan de vrouw die beroofd was, hoe haar lichaam door de lucht vloog als een kapotte pop die uit het raam werd gesmeten.

‘Morgen,’ zei hij.

‘Mmm.’

‘Met de jongens.’

‘Natuurlijk.’

Ik ging overeind zitten en dacht na over het nakijkwerk dat ik moest doen.

‘Slaap lekker. Hier, post die je nog moet openmaken.’

In de eerste envelop zat een rekening. Ik las hem door en legde hem daarna op de stapel andere rekeningen op tafel. De tweede was een brief geschreven in een groot, krullend handschrift:

Beste mevrouw Haratounian, naar uw naam te oordelen bent u geen Engelse, al ziet u er wel zo uit op de foto's die ik heb gezien. Ik ben uiteraard geen racist, ik heb mensen zoals u onder mijn beste vrienden, maar...

Ik legde de brief op tafel en wreef over mijn slapen. Kut. Een gek. Ook dat nog.

Eerste druk 1997
Eenenzestigste druk 2015

ISBN 978 90 263 3143 5

© 1997 Nicci French

© 1997, 2003 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Molly van Gelder en Eelco Vijzelaar

Vertaling nawerk Irving Pardoën

Oorspronkelijke titel *Beneath the Skin*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, Londen

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie Sally Mundy / Trevillion Images

Foto auteurs © Mark Kohn

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen